

det Navn, som den fremtidige sædvanlige Folke-repræsentation skulde føre, kan man, naar et saa almindeligt Udtryk forekommer, ingenlunde være besejret til udelukkende at tage det i hiin indskrænkede Betydning. Saaledes t. Ex. sigtes der ved „Rigsforsamling“ i Proclamationen af 27de Marts 1848 upaatvivleligt til den fremtidige regelmæssige folkelige Repræsentation, medens omvendt de officielle trykte Beretninger om Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling benævne denne „Rigsdag“. Det maa derimod i ethvert Tilfælde, hvor et saadant generelt Udtryk er brugt, afgjøres efter de øvrige foreliggende Tilfældigheder og Forholdets Natur, til hvilken Forsamling derved kan være sigtet. Da nu den kongelige Kundgjørelse af 4de April 1848 udtrykkeligen viste, at den deri nævnte Rigsforsamlings Virksomhed skulde indskrænke sig til et Lovudkast om en Forfatning og angaaende Omorganisationen af Provindsstalsstænder-Institutionen, saa kan det paa ingen Maade antages, at der ved „Rigsforsamling“ i Resolutionen af 24de Mai 1848 skulde være sigtet til denne foreløbige overordentlige Forsamling; men der maa derved være meent den fremtidige regelmæssige Folke-repræsentation, der skulde fremgaae af den Forfatning, som derved bragtes istand, hvilket ogsaa ganske stemmer med Sagens Natur, da Vedtagelsen af en Pensionslov ikke hører under en saadan grundlovgivende Forsamlings, men under den almindelige Lovgivningsmagts Virksomhed. Udvalget maa saaledes allerede af disse Grunde ansee det for en ganske uholdbar Mening, at det i den omhandlede Resolution tagne Forbehold skulde være bortfaldet derved, at ingen Pensionslov blev forelagt den grundlovgivende Forsamling i 1848—49 til Behandling, og den anseer det uforment at vise, at man upaatvivleligt ogsaa retteligen maatte komme til det samme Resultat, om det end havde været antageligt, at Resolutionen virkelig sigtede til den grundlovgivende Rigsforsamling.

Men paa den anden Side kan Udvalget ikke være enigt med Revisionen i, at det omhandlede Forbehold skulde medføre, at Pensionen ligefrem og uden videre maatte lide en Affortning indtil det Beløb, der efter Lov af 5te Januar 1851 er Maximum for Pension.